

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sžo/8/2017
Identifikačné číslo spisu: 1011201345
Dátum vydania rozhodnutia: 28.06.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1011201345.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členiek senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a JUDr. Eriky Čanádyovej, v právnej veci žalobcu: X.. V. S. - K. sídlo K. L. U. O. D. II., V. X/A, XXX XX O., právne zastúpený: Mgr. Michal Kiča, advokát, so sídlom Bajkalská 21/A, Bratislava, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, 812 72 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SLV-OLVS-103/2011 zo dňa 28. júla 2011, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 142/2011-80 zo dňa 10. apríla 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 142/2011-80 zo dňa 10. apríla 2014 p o t v r d z u j e .

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Konanie krajského súdu

Krajský súd v Bratislave (ďalej len krajský súd alebo súd prvého stupňa) napadnutým rozsudkom č. k. 1S 142/2011-80 zo dňa 10. apríla 2014 zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.) rozhodnutie žalovaného č. SLV-OLVS-103/2011 zo dňa 28. júla 2011 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Žalovaného zaviazal k povinnosti zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania za zaplatený súdny poplatok vo výške 66,- € a trov právneho zastúpenia vo výške 314,18 € do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že krajský súd z predloženého administratívneho spisu

mal preukázané, že žalovaný preskúmaným rozhodnutím rozhodujúc o rozklade podanom žalobcom proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu č. PPZ-23-19/BOK-FP-II-2008 z 24. septembra 2008 zmenil prvostupňové správne rozhodnutie tak, že žalobcovi uložil pokutu vo výške 6.638,78 € za porušenie povinností ustanovených v § 6 ods. 1 písm. a/ a § 6 ods. 3 písm. d/ zák. č. 367/2000 Z.z. o ochrane pred legalizáciou príjmov z trestnej činnosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení nehorších predpisov (ďalej len zákon č. 367/2000 Z.z.), ktoré spočívalo v tom, že ako povinná osoba podľa § 3 písm. g/ zákona od 15.01.2005 do 12.03.2008 nemal svoj program vlastnej činnosti zameranej proti legalizácii príjmov z trestnej činnosti vypracovaný v súlade s dikciou § 6 ods. 1 písm. a/ a tiež, že v rámci kontroly začatej dňa 12. marca 2008 až do vydania rozhodnutia odmietal preukázať, akým spôsobom plní svoje povinnosti vyplývajúce zo zákona a tiež ignorovaním požiadaviek spravodajskej jednotky finančnej polície neumožnil vykonanie kontroly plnenia povinností povinnej osoby v celom rozsahu, v dôsledku čoho neumožnil finančnej polícii plnenie jej úloh podľa § 10 písm. a/ zákona.

Ďalej krajský súd zistil, že na základe poverenia riaditeľa spravodajskej jednotky polície na výkon kontroly bola 12. marca 2008 začatá kontrola u povinnej osoby - žalobcu, ktorý vykonáva notársku činnosť odo dňa 15. januára 2005. V tejto súvislosti bol žalobca požiadany o predloženie svojho programu, záznamu o odbornej príprave zamestnancov, notárskych zápisníc, z ktorých mal správny orgán posúdiť činnosť povinnej osoby v oblasti preventívnej činnosti ochrany pred legalizáciou príjmov z trestnej činnosti, ako aj spôsob vykonávania identifikácie. Správny orgán dňa 8. apríla 2008 žalobcovi doručil výzvu na poskytnutie údajov vo svojom sídle za obdobie od 01.10.2007 do 31.03.2008, na ktoré sa vzťahuje povinnosť identifikácie v zmysle § 5 ods. 2 zákona 367/2000 Z.z.. Žalobca sa k tejto výzve vyjadril a zároveň požiadal o vysvetlenie pojmu „obchodná operácia“ v zmysle zákona č. 367/2000 Z.z.. Prvostupňový správny orgán žalobcovi 20. mája 2008 doručil oboznámenie s kontrolnými zisteniami s tým, že v oboznámení neboli zodpovedané otázky žalobcu týkajúce sa charakteristiky obchodných operácií, na ktoré sa vzťahuje povinnosť identifikácie. Spravodajská jednotka zaslala žalobcovi spravenie, čo môže žalobca považovať za obchodnú operáciu. Následne 7. júla 2008 sa jednotka domáhala sprístupnenia bližšie nešpecifikovaných údajov o obchodných operáciách a 16. júla 2008 bol žalobca opätovne vyzvaný na poskytnutie informácií a dokladov. Z administratívneho spisu ďalej krajskému súdu vyplynulo, že spravodajská jednotka konštatovala, že v žiadosti zo dňa 9. júla 2008 ponechala žalobcovi vlastnú iniciatívu a dala mu možnosť, aby preukázal plnenie svojich povinností v rozsahu, v akom uzná za vhodné.

Krajský súd v rámci správneho prieskumu vyhodnotil z obsahu administratívneho spisu skutkové okolnosti predchádzajúce vydaniu napadnutého rozhodnutia a konštatoval, že viaceré výzvy zaslané žalobcovi boli bez konkrétnej špecifikácie na predloženie požadovaných listín oprávnenou osobou. Zároveň uviedol, že v danom prípade išlo o rozpor, kedy na jednej strane bolo potrebné chrániť záujmy štátu a zabezpečiť ochranu pred legalizáciou príjmov z trestnej činnosti, na strane druhej stála povinnosť notára ustanovená v zákone č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (ďalej len „Notársky poriadok“), ako aj v Etickom kódexe notára, zachovávať mlčanlivosť. Berúc na zreteľ, že notár ako dôverník svojho klienta je viazaný mlčanlivosťou, mal krajský súd za to, že notár nemôže využívať dôverné informácie v neprospech klienta a akúkoľvek dôvernú informáciu môže notár vyzradiť len so súhlasom klienta, alebo na jeho príkaz, pričom výnimku z povinnosti mlčanlivosti obsahuje Notársky poriadok.

Krajský súd napriek tomu, že nespochybnil právny záver správneho orgánu prvého stupňa ako aj žalovaného o povinnosti notára poskytnúť súčinnosť pri ochrane pred legalizáciou príjmov z trestnej činnosti, bol toho názoru, že v záujme zachovania mlčanlivosti o skutočnostiach týkajúcich sa klientov, by žalobca ako notár mal vedieť, akých listín a ktorých skutočností sa správny orgán domáha.

Vychádzajúc zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu krajský súd v danej veci dospel k záveru, že žalovaný mal pred vydaním napadnutého rozhodnutia opätovne preskúmať skutkový stav a nie vychádzať len z doterajších skutkových okolností a dôkazov, nakoľko pri poskytovaní údajov od povinnej osoby musí existovať rovnováha medzi mlčanlivosťou notára za účelom ochrany klientov a záujmami štátu, a preto uložil žalovanému povinnosť, aby opätovne vyzval žalobcu na súčinnosť, ozrejmil mu termín „obchodná operácia“ tak, aby žalobca požadované doklady povinnej osobe mohol

poskytnúť a následne z vyplývajúcich záverov prehodnotil uloženú pokutu, nakoľko mal krajský súd za to, že žalobca poskytoval súčinnosť žalovanému zaslanými požiadavkami na vysvetlenie termínu a bolo v jeho záujme požadované doklady, avšak bližšie špecifikované, poskytnúť.

II.

Odvolanie žalovaného správneho orgánu

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný z dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.. Žiadal, aby odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 1S 142/2011-80 zo dňa 10. apríla 2014 zmenil tak, že žalobu zamesti.

Žalovaný v odvolaní trval na tom, že výrok napadnutého správneho rozhodnutia je zrozumiteľný a obsahuje všetky náležitosti ustanovené v § 47 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“). Uviedol, že v novom konaní nedošlo k dopĺňovaniu konania a dokazovania z dôvodu, že rozhodnutie bolo zmenené len v intenciách rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4S 31/2009-56 z 25. marca 2011, ktorý skutkové zistenia a právne posúdenie veci nespochybnil, ale práve naopak, stotožnil sa so zisteniami odvolacieho správneho orgánu.

Žalovaný namietal správnosť právneho záveru krajského súdu. Dôvodil, že v ust. § 3 písm. g/ zákona č. 367/2000 Z.z., ktorý sa na predmetnú vec vzťahuje, sú taxatívne uvedené obchodné operácie, ktorých bližšieho vysvetlenia sa od správneho orgánu žalobca domáhal, preto podľa jeho názoru malo konanie žalobcu, t.j. domáhanie sa legálnej všeobecnej definície pojmu obchodná operácia za cieľ neposkytnúť kontrolnému orgánu žiadnu dokumentáciu týkajúcu sa obchodných operácií uvedených v tomto ustanovení, ktorú mal žalobca vo svojej evidencii. Poukazom na právnu úpravu ustanovenú v ust. § 3 písm. g/ zákona č. 367/2000 Z.z., ktorú citoval, uviedol, že povinnosti povinných osôb sú jednoznačne ustanovené v §§ 5 až 9 zákona č. 367/2000 Z.z., pričom podľa § 6 ods. 3 písm. d/ povinná osoba poskytne finančnej polícii v určenej lehote na písomné požiadanie údaje o obchodných operáciách, na ktoré sa vzťahuje povinnosť identifikácie, predloží doklady o nich a poskytne informácie o osobách, ktoré sa akýmkoľvek spôsobom obchodných operácií zúčastnili. Podľa názoru žalovaného, nakoľko správny orgán nedisponuje konkrétnymi údajmi o obchodných operáciách u povinnej osoby, nie je ani možné bližšie konkretizovať požiadavku na konkrétnu dokumentáciu o konkrétnych obchodných operáciách, majúc za to, že pri neakceptovaní tohto právneho názoru by bol zákon absolútne neaplikovateľný, pretože každá povinná osoba by sa mohla dožadovať konkretizovania požiadaviek a pri kontrole odmietat' tak poskytnutie súčinnosti.

Žalovaný ďalej dôvodil, že vzhľadom na ust. § 7 ods. 6 zákona č. 367/2000 Z.z., podľa ktorého plnenie povinností podľa § 6 a povinnosti ohlásit' finančnej polícii neobvyklú obchodnú operáciu podľa odseku 1 nie je obmedzené zákonom ustanovenou povinnosťou zachovávať mlčanlivosť podľa osobitných predpisov, 22) ak tento zákon neustanovuje inak, poskytnutím súčinnosti, ktorá zahŕňa aj poskytnutie dokumentácie o obchodných operáciách uvedených v § 3 písm. g/ uvedeného zákona, ktoré vykonal žalobca so svojimi klientmi, nie je možné považovať za porušenie povinnosti mlčanlivosti ustanovenej osobitným predpisom.

Žalovaný poukazom na doterajší priebeh konania (t.j. viacnásobná snaha prvostupňového správneho orgánu o vykonanie kontroly), povahu a charakter porušených povinností zo strany žalobcu, najmä jeho povinnosť poskytnúť súčinnosť a skutočnosť, že Krajský súd v Bratislave v predchádzajúcom konaní síce zrušil rozhodnutie žalovaného a vec vrátil na nové konanie, vytýkal však žalovanému len formálne nedostatky vo výrokovej časti rozhodnutia, ktoré boli následne odstránené, nepovažoval žalovaný právny záver prvostupňového rozhodnutia za správny.

Na základe uvedených skutočností žalovaný zotrval na svojom názore, že preskúmané rozhodnutie je vecne správne a po formálnej stránke súladné so zákonom.

III.

Vyjadrenie žalobcu k odvolaniu žalovaného

Žalobca sa k odvolaniu žalovaného vyjadril tak, že navrhoval napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť ako vecne správny, stotožniac sa s právnym záverom krajského súdu a priznať žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania.

K argumentu prezentovaného v odvolaní, ktorým žalovaný podľa žalobcu stotožňuje činnosti uvedené v ust. § 3 písm. g/ body 1 až 5 zákona č. 367/2000 Z.z. s pojmom obchodná operácia, žalobca vo vyjadrení uviedol, že v citovanom ustanovení zákona sú definované len osoby, na ktoré sa vzťahujú povinnosti týmto zákonom ustanovené, pričom predmetné činnosti sú súčasťou definície povinnej osoby. Rozsah činností, pri ktorých sú povinné osoby vrátane notárov povinné dodržiavať ust. zákona č. 367/2000 Z.z., nie je možné podľa žalobcu bez ďalšieho stotožňovať s pojmom obchodná operácia. Tento rozsah usmerňuje povinné osoby pri hodnotení neobvyklých obchodných operácií.

Vo vyjadrení ďalej žalobca poukázal na to, že ide o špecifický prípad, keď je ako notár, t.j. osoba určená a splnomocnená štátom na vykonávanie notárskej činnosti, postavený pred situáciu, kedy musí konať na základe zváženia dvoch právnych predpisov, z ktorých každý mu ukladá protichodné povinnosti, bol preto toho názoru, že je absolútne opodstatnené požadovať zo strany žalovaného zadefinovanie rozsahu konkrétnych dokumentov a informácií (a teda pojmu obchodná operácia), ktoré žalovaný k výkonu svojej kontroly potrebuje. Žalobca považoval za potrebné vziať do úvahy aj tú skutočnosť, že by v dôsledku nedostatočného vymedzenia predmetu kontroly žalovaným sprístupnil žalovanému aj dokumenty a informácie, ktoré by žalobca ako povinná osoba nebol povinný sprístupniť podľa zákona č. 367/2000 Z.z., čím by sa dopustil porušenia svojej povinnosti mlčanlivosti podľa Notárskeho poriadku, nakoľko na takéto dokumenty a informácie by sa nevzťahovalo ust. § 7 ods. 6 zák. č. 367/2000 Z.z.. Závery žalovaného o tom, že žalobca zámerne neposkytol súčinnosť žalovanému hodnotil žalobca ako svojvoľné a nepodložené, pričom konštatoval, že opakovane podrobne vysvetlil dôvody svojho postupu pri predmetnej kontrole, a teda súčinnosť žalovanému poskytol, požadoval však aj súčinnosť zo strany žalovaného pri objasňovaní predmetu kontroly.

S poukazom na to, že z rozhodovacej praxe Ústavného súdu Slovenskej republiky a z publikovaných odborných názorov vyplýva, že povinnosti možno ukladať v súlade so zákonom, ale aj ich plnenie je možné žiadať len v súlade so zákonom, mal žalobca za to, že mu zákony umožňujú oboznámiť tretie osoby s informáciami, o ktorých sa dozvedel pri svojej notárskej činnosti, len v presne určenom rozsahu, o ktorom nesmie mať žiadne pochybnosti, pričom nejde len o etický postoj, ktorým je notár viazaný, ale aj o jeho postavenie notára ako osoby splnomocnenej štátom vykonávať určitú činnosť.

IV.

Konanie odvolacieho súdu

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) po preskúmaní napadnutého rozsudku krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania žalovaného (§ 246c ods. 1 prvá veta O.s.p. a § 212 ods. 1 O.s.p.), a dospejúc k záveru, že odvolanie je dôvodné, rozsudkom č.k. 7Sžo/47/2014 zo dňa 25. februára 2016 napadnutý rozsudok Krajského súdu Bratislave č. k. 1S 142/2011-80 zo dňa 10. apríla 2014 zmenil tak, že žalobu zamietol. Žalobcovi

náhradu trov konania nepriznal.

Odvolací súd z obsahu administratívnych spisov zistil, že na základe poverenia riaditeľa spravodajskej jednotky polície na výkon kontroly bola dňa 12. marca 2008 začatá kontrola u povinnej osoby - žalobcu, ktorý vykonáva notársku činnosť odo dňa 15. januára 2005. Žalobca ako povinná osoba podľa § 3 písm. g/ zákona č. 367/2000 Z.z. bol oboznámený s predmetom na zameranie kontroly a požiadaný o predloženie svojho programu, záznamu o odbornej príprave zamestnancov, notárskych zápisníc, z ktorých mal správny orgán posúdiť činnosť povinnej osoby v oblasti preventívnej činnosti ochrany pred legalizáciou príjmov z trestnej činnosti, ako aj spôsob vykonávania identifikácie, a to od začatia vykonávania notárskej činnosti, t.j. od 15. januára 2005.

Z administratívneho spisu odvolaciemu súdu ďalej vyplynulo, že žalobca predložil správne orgánu písomné splnomocnenie pre advokáta a písomné vyhlásenie z 12. marca 2008, v ktorom uviedol: „vyhlasujem, že počas celej doby výkonu notárskej činnosti v mojom notárskom úrade som sa nestretol s legalizáciou príjmov z trestnej činnosti, ako je definovaná v § 2 ods. 1 zákona č. 367/2000 Z.z.“. Žalobca do záznamu zo začatia kontroly na mieste vyhlásil, že na jeho notárskom úrade nebol vykonaný žiaden úkon smerujúci k legalizácii príjmov z trestnej činnosti a tiež vyhlásil, že si plní svoje povinnosti v zmysle Notárskeho poriadku a zákona č. 367/2000 Z.z.. Žalobca ku kontrole predložil kontrolnej skupine spravodajskej jednotky finančnej polície (ďalej aj „kontrolná skupina“) svoj program s názvom „Program vlastnej činnosti zameranej proti legalizácii príjmov z trestnej činnosti“ vypracovaný dňa 10. februára 2005, vypracovaný v súlade s ust. § 6 ods. 1 zákona č. 367/2000 Z.z.. Žalobca zároveň predložil aj záznamy z odborných priprav svojich zamestnancov, ktoré boli v podobe zápisníc zo školení, alebo formou poučenia konkrétneho zamestnanca. Vzhľadom na to, že kontrolou v sídle žalobcu nemal prvostupňový správny orgán preukázané dodržiavanie všetkých povinností žalobcu v oblasti ochrany pred legalizáciou príjmov z trestnej činnosti, zaslal žalobcovi 2. apríla 2008 písomnú žiadosť o poskytnutie informácií a dokladov podľa § 6 ods. 3 písm. c/ zákona č. 367/2000 Z.z.. Z dôvodu, že správne orgánu nebola doručená odpoveď žalobcu, zaslal žalobcovi 12. mája 2008 oboznámenie s kontrolnými zisteniami, v ktorom bolo uvedené, že kontrolou boli zistené porušenia zákona č. 367/2000 Z.z.. Ďalej bolo konštatované, že žalobca neumožnil plnenie úloh finančnej polície podľa § 10 písm. a/ zákona č. 367/2000 Z.z..

Správny orgán analýzou predloženého programu a spôsobu vykonania odbornej prípravy zamestnancov zistil, že žalobca uviedol v bode č. 2 programu prehľad foriem neobvyklých obchodných operácií, medzi ktoré zahrnul 4 formy neobvyklých obchodných operácií („v súvislosti s činnosťou notára je potrebné zvýšiť pozornosť predovšetkým pri: 1. úkony notárskej úschovy peňazí, 2. pri zakladaní obchodných spoločností a pri prevodoch obchodných podielov, 3. pri postupovaní pohľadávok, 4. pri exekučných tituloch na základe zmlúv o pôžičke medzi fyzickými aj právnickými osobami“) a ďalšie 2 zvlášť zamerané na dedičské konania. Správny orgán v Oboznámení s kontrolnými zisteniami z 12. mája 2008 konštatoval, že žalobca ako povinná osoba má vypracovaný program oneskorene, nakoľko notársku činnosť začal vykonávať dňom 15. januára 2005 a jej program je z 10. februára 2005, zároveň uviedol, že program je vypracovaný s takým zameraním, ktoré negarantuje jednoznačne dôsledné dodržiavanie povinností povinnej osoby, ktoré jej vyplývajú z ust. § 5, § 6 a § 7 zákona č. 367/2000 Z.z.. Správny orgán mal za to, že nakoľko žalobca kontrolnej skupine neumožnil dôkladné vykonanie kontroly v súlade s poverením na vykonanie kontroly, nebolo možné kontrolou preveriť, či na zistení správneho orgánu žalobca neohrozil záujem chránený zákonom č. 367/2000 Z.z., žalobcovi zároveň uložil prepracovať stanovenie jednoznačného prehľadu foriem neobvyklých obchodných operácií, určenie obsahu odbornej prípravy zamestnancov a prepracovanie metodiky postupu pri predchádzaní legalizácii a pri jej odhaľovaní so zameraním hlavne na posudzovanie obchodných operácií a ohlasovanie neobvyklých obchodných operácií.

Žalobca sa ku kontrolným zisteniam vyjadril listom z 2. júna 2008, ku ktorému priložil fotokópiu svojej údajnej odpovede ku kontrolným zisteniam, ktorú mal správne orgánu zaslať 21. apríla 2008. Správne orgánu však originál predmetnej odpovede doručený nebol a žalobca fotokópiu doručeny nepripojil a ani neuviedol, akým spôsobom svoju odpoveď odoslal. Žalobca sa v tejto odpovedi ku

kontrolným zisteniam vôbec nevyjadril a požadoval vysvetlenie pojmu obchodná operácia, nakoľko zo zákona č. 367/2000 Z.z. podľa jeho názoru tento pojem nevyplýva. Zároveň uviedol, že nevie, aké dôkazy má predložiť k preukázaniu spôsobu plnenia povinnosti, či je pripravovaná alebo vykonávaná obchodná operácia neobvyklá. Správny orgán na vyjadrenie žalobcu reagoval listom doručeným žalobcovi 20. júna 2008, v ktorom na požiadavky žalobcu spresnil výzvu spravodajskej jednotky na rozsah poskytnutia doplňujúcich informácií a podkladov tým, že definoval pojem obchodná operácia a neobvyklá obchodná operácia. V prípade notárskej činnosti žalobcu uviedol, že pojem obchodná operácia sa týka všetkých právnych úkonov alebo iných úkonov, ktoré sú taxatívne vymenované v ust. § 3 písm. g/ zákona č. 367/2000 Z.z.. V prípade neobvyklej obchodnej operácii poukázal správny orgán na ust. § 4 zákona č. 367/2000 Z.z, ktorý tento pojem určuje. Ďalej žalobcu poučil, že posúdenie obchodnej operácie ako neobvyklej zo strany povinnej osoby v zmysle § 6 ods. 3 písm. a/ zákona č. 367/2000 Z.z. nie je totožné so zistením spáchania trestného činu legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 zákona č. 300/2005 Z.z. Trestný zákon. Na základe uvedeného mal za to, že podľa vyhlásenia žalobcu z 12. marca 2008, v ktorom uviedol, že sa počas celej doby výkonu notárskej činnosti nestretol s legalizáciou príjmu z trestnej činnosti, ako je definovaná v § 2 ods. 1 zákona č. 367/2000 Z.z., možno vyvodit' záver, že žalobca nemohol vykonávať svoju povinnosť podľa § 6 ods. 3 písm. a/ zákona č. 367/2000 Z.z. a nemohol tak posúdiť, ani to, či jeho klienti nevykonali neobvyklé obchodné operácie, nakoľko nevedel, čo možno chápať pod pojmom obchodná operácia, resp. nevedel bez bližšieho špecifikovania pripraviť na nahliadnutie dokumenty súvisiace s obchodnými operáciami. Záverom žalobcu opätovne vyzval na poskytnutie údajov v sídle jeho notárskeho úradu 30. júna 2008 v určenom rozsahu v súlade so žiadosťou správneho orgánu. Žalobca požiadala správny orgán o zmenu termínu z dôvodu krátkej doby na presunutie plánovaných pracovných záležitostí.

Po akceptovaní žiadosti žalobcu na zmenu termínu predloženia dokladov a poskytnutia údajov sa kontrolná skupina spravodajskej jednotky finančnej polície 7. júla 2008 dostavila do sídla žalobcu, ktorý odmietol predložiť doklady a poskytnúť požadované informácie. Odvolací súd sa oboznámil s úradným záznamom zo 7. júla 2008, v ktorom žalobca spravodajskej jednotke deklaroval svoje stanovisko, že žiadosti spravodajskej jednotky o poskytnutie údajov nemôže vyhovieť, nakoľko v nej dostatočne a spoľahlivo nebolo určené, čo sa rozumie pod obchodnou operáciou v zmysle zákona č. 367/2000 Z.z., a keďže má ako notár zákonom uloženú povinnosť mlčanlivosti, pri akýchkoľvek úkonoch, pri ktorých môže dôjsť k prelomeniu tejto povinnosti, musí mať jasne a jednoznačne preukázané, aké skutočnosti sa majú sprístupniť. Žalobca ďalej do úradného záznamu uviedol, že podľa jeho názoru zákon č. 367/2000 Z.z. nedefinuje, čo je potrebné rozumieť pod obchodnou operáciou, na rozdiel od neobvyklej obchodnej operácie, ktorá je v § 4 citovaného zákona presne definovaná, žalobca nevie presne určiť, na aké informácie a údaje sa jeho povinnosť v zmysle § 6 ods. 3 písm. d/ vzťahuje, preto z obavy, aby svojím konaním neporušil zákonom uloženú povinnosť mlčanlivosti, nemôže žalobca predmetnej žiadosti finančnej polície vyhovieť.

Prvostupňový správny orgán listom z 9. júla 2008 žalobcu opätovne vyzval k písomnému predloženiu dokladov a dokumentácie, ktoré majú vzťah k jeho plneniu povinností. Napriek tomu, že žalobca túto žiadosť prevzal 16. júla 2008, vyjadrenie k žiadosti správneho orgánu doručené nebolo.

Spravodajská jednotka finančnej polície zaslala žalobcovi 19. augusta 2008 upovedomenie o začatí správneho konania pre porušenie povinností uložených v § 6 ods. 1 písm. a/, § 6 ods. 3 písm. a/, c/ a d/ zákona č. 367/2000 Z.z.. Žalobca sa k začatiu správneho konania nevyjadril. Dňa 26. septembra 2008 bolo žalobcovi doručené rozhodnutie spravodajskej jednotky č. PPZ-23-19-BOK-FP-II-2008 zo dňa 24. septembra 2008, v ktorom spravodajská jednotka rozhodla o tom, že zo strany žalobcu boli porušené ustanovenia zákona č. 367/2000 Z.z., na základe čoho bola žalobcovi uložená pokuta vo výške 300.000,- Sk (9.958,18 €). Prvostupňový správny orgán vo svojom rozhodnutí dospel k záveru, že zo strany žalobcu došlo k porušeniu ustanovenia § 6 ods. 1 písm. a/ a § 6 ods. 3 písm. a/, c/ a d/ zákona č. 367/2000 Z.z.. Žalobca podal rozklad, o ktorom rozhodol nadriadený správny orgán vo svojom rozhodnutí č. SLV-653/OLVS-2008 zo dňa 2. decembra 2008 tak, že žalobca sa nedopustil porušenia povinností ustanovených v § 6 ods. 3 písm. a/ a c/ zákona č. 367/2000 Z.z., a preto znížil pokutu na sumu 200.000,- Sk (6.638,78 €). Žalobca podal proti uvedenému rozhodnutiu žalobu o preskúmanie

rozhodnutia, o ktorej Krajský súd v Bratislave rozsudkom č.k. 4S/31/2009-56 zo dňa 25. marca 2011 rozhodol tak, že podľa § 250j ods. 2 písm. d/ a e/ O.s.p. rozhodnutie žalovaného č. SLV-653/OLVS-2008 zo dňa 02.12.2008 zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konania.

Žalovaný opätovne vec posúdil a 28. júla 2011 vydal rozhodnutie č. SLV-OLVS-103/2011, ktorým bola žalobcovi uložená pokuta podľa § 13 ods. 1 zákona č. 367/2000 Z.z vo výške 6.638,- € za porušenie povinností ustanovených v § 6 ods. 1 písm. a/ a § 6 ods. 3 písm. d/ zákona č. 367/2000 Z.z., ktoré spočívalo v tom, že ako povinná osoba podľa § 3 písm. g/ zákona od 15.01.2005 do 12.03.2008 nemal svoj program vlastnej činnosti zameranej proti legalizácii príjmov z trestnej činnosti vypracovaný v súlade s dikciou § 6 ods. 1 písm. a/ a tiež, že v rámci kontroly začatej dňa 12. marca 2008 až do vydania rozhodnutia odmietal preukázať, akým spôsobom plní svoje povinnosti vyplývajúce zo zákona a tiež ignorovaním požiadaviek spravodajskej jednotky finančnej polície neumožnil vykonanie kontroly plnenia povinností povinnej osoby v celom rozsahu, v dôsledku čoho neumožnil finančnej polícii plnenie jej úloh podľa § 10 písm. a/ zákona.

Uloženie vyššej pokuty žalovaný odôvodnil závažnosťou porušenia povinností žalobcu a tým, že žalobca prakticky znemožňoval vykonanie kontroly, resp. kontrola bola takto obmedzená len na kontrolu existencie, resp. neexistencie vypracovania programu a vykonávania odbornej prípravy zamestnancov žalobcu, pričom bolo takýmto konaním znemožnené naplniť cieľ zákona, ktorým je zamedzenie legalizácie príjmov pochádzajúcich z trestnej činnosti a financovania terorizmu. Žalovaný ďalej dôvodil tým, že uložená pokuta má mať vždy sankčný charakter a má pôsobiť do budúcnosti preventívne, nie však likvidačne, čo bolo podľa jeho názoru naplnené aj v tomto konaní, poukázal pritom na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. 1SŽ 52/04, v ktorom súd vyslovil, že „pojmem finančná polícia totiž treba vykladať v zmysle kompetencie a nie voľnej úvahy lebo závažnosť porušenia (odsek 2) zákon ustanovil len za kritérium pre určenie výšky pokuty. Z uvedeného dôvodu nemohlo byť vecou finančnej polície, či pokutu pri zistení porušenia uloží, ale len jej výška.“

Odvolací súd v danej veci zistil, že základná námietka žalobcu, ktorou napádal zákonnosť rozhodnutí žalovaného, ako aj správneho orgánu prvého stupňa v prieskumnom konaní spočíva v jeho tvrdení o nedostatočnej identifikácii rozsahu žiadosti správneho orgánu o poskytnutie údajov a dokladov za účelom preukázania splnenia povinnosti povinnej osoby podľa § 6 ods. 3 písm. d/ zákona č. 367/2000 Z.z..

Odvolací súd mal za to, že správny orgán tým, že odkázal žalobcu na relevantné ustanovenia právneho rámca upravujúceho plnenie zákonného účelu zákona č. 367/2000 Z.z., t.j. predchádzanie legalizácie príjmov z trestnej činnosti a jej odhaľovanie, si splnil svoju povinnosť postupovania v úzkej súčinnosti s účastníkom konania v zmysle ustanovení Správneho poriadku upravujúcich postup správneho orgánu v konaní.

Vo vzťahu k špecifikácii právnych úkonov žalobcu ako povinnej osoby v zmysle zákona č. 367/2000 Z.z., uviedol, že s ohľadom na široký okruh povinných osôb zákonodarca nemôže vymedziť všetky možné neobvyklé obchodné operácie, ku ktorým dochádza pri výkone tej ktorej činnosti, na ktorú sa zákon vzťahuje.

V súvislosti s námietkou žalobcu, ktorý nevyhovenie žiadosti kontrolnej skupiny odôvodňoval obavou z porušenia povinnosti mlčanlivosti, najvyšší súd s poukazom na ust. § 7 ods. 6 zákona č. 367/2000 Z.z., podľa ktorého plnenie povinností podľa § 6 a povinnosti ohlásiť finančnej polícii neobvyklú obchodnú operáciu nie je obmedzené zákonom ustanovenou povinnosťou zachovávať mlčanlivosť podľa osobitných predpisov, pričom toto ustanovenie v rámci osobitných predpisov odkazuje aj na Notársky poriadok, konštatoval, že správny orgán tým, že vyzval žalobcu na preukázanie splnenia jeho povinnosti ohlásiť neobvyklú obchodnú operáciu a poskytnúť kontrolnej skupine ako oprávnenému orgánu podľa § 82 Notárskeho poriadku požadované údaje a doklady, t.j. vyhovením žiadosti správneho orgánu, nemohlo dôjsť k porušeniu povinnosti žalobcu, ktorú mu stanovuje Notársky poriadok. Právny regulačný rámec zákona č. 367/2000 Z.z. v spojení s vyššie citovanými ustanoveniami Notárskeho

poriadku jasne definuje povinnosti žalobcu ako notára podľa § 2 ods. 1 Notárskeho poriadku vrátane zachovávanía povinnosti mlčanlivosti, preto túto námietku žalobcu najvyšší súd považoval za nedôvodnú.

Odvolací súd poukazuje na to, že v zmysle zákonnej povinnosti zákonodarca uložil povinným osobám vypracúvať a aktualizovať program vlastnej činnosti zameranej proti legalizácii, ktorý musí obsahovať prehľad takých obchodných operácií, ktoré sú pre danú oblasť z hľadiska zákona neobvyklé, uviedol, že dostatočne podrobný prehľad takýchto operácií je osobitne dôležitý pri výkone notárskej činnosti v notárskom úrade žalobcu, pretože na to, aby jeho zamestnanci vedeli na mieste samom vyhodnotiť obchodnú operáciu ako neobvyklú z pohľadu zákona, musia mať k dispozícii zodpovedajúce a vyčerpávajúce usmernenie. Preto ak žalovaný žalobcov program vlastnej činnosti nepovažoval za zodpovedajúci požiadavkám zákona, postupoval v súlade so zákonom.

Podľa názoru odvolacieho súdu neposkytnutím požadovaných údajov a dokladov správne mu orgánu žalobcom došlo jeho konaním k závažnému porušeniu jeho povinností podľa § 6 ods. 3 písm. d) zákona č. 367/2000 Z.z. a nemožnosti správneho orgánu vykonávať svoje oprávnenia v záujme sledovanom účelom zákona č. 367/2000 Z.z.. Z vykonanej kontroly aj podľa názoru odvolacieho súdu jednoznačne vyplýva, že žalobca ako povinná osoba porušil povinnosti ustanovené v § 6 ods. 1 písm. a) a § 6 ods. 3 písm. d) zákona č. 367/2000 Z.z., tým, že ako povinná osoba podľa § 3 písm. g) zákona od 15.01.2005 do 12.03.2008 nemal svoj program vlastnej činnosti zameranej proti legalizácii príjmov z trestnej činnosti vypracovaný v súlade s dikciou § 6 ods. 1 písm. a) a tiež, že v rámci kontroly začatej dňa 12. marca 2008 až do vydania rozhodnutia odmietal preukázať, akým spôsobom plní svoje povinnosti vyplývajúce zo zákona a tiež ignorovaním požiadaviek spravodajskej jednotky finančnej polície neumožnil vykonanie kontroly plnenia povinností povinnej osoby v celom rozsahu, v dôsledku čoho neumožnil finančnej polícii plnenie jej úloh podľa § 10 písm. a) zákona. Správny orgán v preskúvanom rozhodnutí podľa odvolacieho súdu vymedzil určite, jasne, zrozumiteľne a nezameniteľne predmet konania vo výroku rozhodnutia o správnom delikte tak, aby sankcionované konanie nebolo zameniteľné s iným konaním v súlade s ust. § 47 ods. 2 Správneho poriadku. V napadnutom rozhodnutí je správny delikt presne vymedzený, za aké konkrétne konanie a obdobie je subjekt postihnutý. Žalovaný podľa názoru najvyššieho súdu výšku uloženej pokuty náležite odôvodnil závažnosťou porušenia povinností žalobcu, pričom uložená pokuta vzhľadom na jej sankčný charakter mala tiež pôsobiť preventívne do budúcnosti, a s prihliadnutím na jej uloženie na dolnej hranici možného rozpätia zákonnej sadzby podľa § 13 ods. 1 zákona č. 367/2000 Z.z. nebola neprimerane prísna a likvidačná.

Odvolací súd po preskúmaní zákonnosti žalobou napadnutého rozhodnutia dospel k záveru, že správne orgány, ktoré vo veci konali a rozhodovali, postupovali v súlade s citovanými ustanoveniami právnych predpisov. Rozhodnutia správnych orgánov obsahujú v skutkovej vete výroku rozhodnutia identifikovateľné skutkové vymedzenie správneho deliktu s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania. Pochybil preto prvostupňový súd pokiaľ napadnuté rozhodnutie zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. c) O.s.p. a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Vychádzajúc z vyššie uvedeného, najvyšší súd napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. druhá veta zmenil tak, že žalobu žalobcu podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol.

V.

Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky

Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom III. ÚS 566/2016-56 zo dňa 14. februára 2017 rozhodol tak, že 1. Základné právo žalobcu na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 7Sžo 47/2014 a jeho rozsudkom z 25. februára 2016 porušené boli; 2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Sžo 47/2014 z 25. februára 2016 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie

konanie; 3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť notárovi, trovy konania v sume 454,74 € (slovom štyristopäťdesiatštyri eur a sedemdesiatštyri centov) na účet jeho právneho zástupcu Q.. Q. S., V. X/B, O., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

V odôvodnení uvedeného nálezu ústavný súd upriamil pozornosť na to, že vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru už uviedol, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, porušenie ktorého sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy). Táto povinnosť všeobecných súdov vzhľadom na ich postavenie ako primárnych ochrancov ústavnosti a vzhľadom na povinnosť Slovenskej republiky rešpektovať medzinárodné záväzky vyplývajúce z medzinárodných zmlúv o ochrane ľudských práv a základných slobôd (pozri napr. III. ÚS 79/02) zahŕňa zároveň požiadavku rešpektovania procesných garancií spravodlivého súdneho konania vyplývajúcich z čl. 6 dohovoru v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva.

Súčasťou obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (napr. III. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 260/06). Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa táto ochrana dostane v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie ustanovení príslušných právnych predpisov musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo účastníkov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Ústavný súd konštatoval, že všeobecný súd musí vykladať a používať ustanovenia na vec sa vzťahujúcich zákonných predpisov v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení nemožno toto ani iné základné práva obmedziť spôsobom zasahujúcim do ich podstaty a zmyslu. Všeobecný súd musí vychádzať z toho, že súdy majú poskytovať v súdnom konaní materiálnu ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (obdobne napr. IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07).

Všeobecný súd musí vykladať a používať ustanovenia na vec sa vzťahujúcich zákonných predpisov v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení nemožno toto ani iné základné práva obmedziť spôsobom zasahujúcim do ich podstaty a zmyslu. Z tohto hľadiska musí všeobecný súd pri výklade a aplikácii príslušných právnych predpisov prihliadať na spravodlivú rovnováhu pri poskytovaní ochrany uplatňovaným právam a oprávneným záujmom účastníkov konania (obdobne napr. III. ÚS 271/05, III. ÚS 78/07). Princíp spravodlivosti a požiadavka materiálnej ochrany práv sú totiž v rámci koncepcie materiálneho právneho štátu podstatnými a neopomenuteľnými atribútmi právnej ochrany (predovšetkým súdnej).

Ustanovenie čl. 46 ods. 2 ústavy v podstate upravuje právo na prístup k súdu, a to ako lex specialis pre prístup k súdu vo veci, o ktorej rozhodol orgán verejnej správy. V podstate ide skôr o kompetenčné ustanovenie určujúce, kedy súdna moc preskúmava rozhodnutia orgánov verejnej správy, než o ustanovenie zakladajúce základné právo. To je v skutočnosti priznané už čl. 46 ods. 1 ústavy. Vo vzťahu k pojmu rozhodnutie v čl. 46 ods. 2 ústavy je opodstatnený extenzívny výklad, nevzťahuje sa teda len na rozhodnutia, ale zahŕňa aj ďalšie formy správania, konania a nečinnosti, ktorými orgán verejnej správy môže pôsobiť na právne postavenie fyzických alebo právnických osôb.

Tieto zásady týkajúce sa vzťahu ústavného súdu a všeobecných súdov pri ochrane ústavnosti, ktoré

možno vyvodíť z doterajšej konštantnej judikatúry ústavného súdu, boli relevantné aj pri rozhodovaní v danej veci.

Citujúc právnu úpravu ustanovenú v § 3 písm. g/, § 5 ods.2, § 7 ods.6 zákona č. 367/2000 Z. z., ustanovenú v čl. 7 ods. 1 až 4 Etického kódexu notára, v § 2, § 39 ods. 1 až 4 Notárskeho poriadku a poukazom na argumentáciu najvyššieho súdu uvedenú v rozsudku napadnutého ústavnou sťažnosťou (bod 35 nálezu/, ústavný súd konštatoval, že ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti je garantom ústavnosti a súčasne súdnym orgánom, ktorý je povinný chrániť dodržiavanie a rešpektovanie ústavy všetkými orgánmi verejnej moci vrátane všeobecných súdov. Dodržiavanie ústavy orgánmi verejnej moci však nemožno vzťahovať len na strohé rešpektovanie jej jednotlivých článkov. Generálna interpretačná a realizačná klauzula ustanovuje, že výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou (čl. 152 ods. 4 ústavy).

Ústavný súd uviedol, že vo svojej doterajšej judikatúre sa už priklonil k zásade prednosti ústavne konformného výkladu, čo v konaní o súlade právnych predpisov vyjadril týmto právnym názorom: „Keď právnu normu možno vysvetľovať dvoma spôsobmi, pričom jeden výklad je v súlade s Ústavou SR a medzinárodnými dohovormi podľa čl. 11 Ústavy SR a druhý výklad je s nimi v nesúlade, nejestvuje ústavný dôvod na zrušenie takej právnej normy. Všetky štátne orgány majú vtedy Ústavou určenú povinnosť uplatňovať právnu normu v súlade s Ústavou SR.“ (PL. ÚS 15/98) Zo zásady ústavne konformného výkladu vyplýva tiež požiadavka, aby v prípadoch, ak pri uplatnení štandardných metód výkladu prichádzajú do úvahy rôzne výklady súvisiacich právnych noriem bol uprednostnený ten, ktorý zabezpečí plnohodnotnú, resp. plnohodnotnejšiu realizáciu ústavou garantovaných práv fyzických alebo právnických osôb. Inak povedané, všetky orgány verejnej moci sú povinné v pochybnostiach vykladať právne normy v prospech realizácie ústavou (a tiež medzinárodnými zmluvami) garantovaných základných práv a slobôd (II. ÚS 148/06).

Tieto zásady o povinnosti ústavne súladného výkladu aplikovanej právnej normy sa vzťahujú v celom rozsahu aj na procesný postup všeobecných súdov podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorý je vlastne predpisom upravujúcim podmienky a podrobnosti o výkone základného práva na súdnu ochranu vydaným na základe čl. 46 ods. 4 ústavy.

Podstatnou pre rozhodnutie ústavný súd považoval otázku, či sa najvyšší súd v napadnutom konaní dostatočne zaoberal námietkou sťažovateľa spočívajúcou v jeho tvrdení o nedostatočnej identifikácii rozsahu žiadosti (teda vymedzení predmetu kontroly) finančnej polície ako správneho orgánu o poskytnutie údajov a dokladov na účely preukázania splnenia povinnosti povinnej osoby podľa § 6 ods. 3 písm. d/ zákona č. 367/2000 Z. z., v dôsledku ktorej by sťažovateľ sprístupnil aj dokumenty a informácie, ktoré by ako povinná osoba nebol povinný sprístupniť podľa zákona č. 367/2000 Z. z., čím by sa dopustil porušenia povinnosti mlčanlivosti podľa Notárskeho poriadku, pretože na takéto dokumenty a informácie by sa nevzťahoval § 7 ods. 6 zákona č. 367/2000 Z. z..

Ústavný súd konštatoval, že v prerokúvanej veci došlo k stretu práv, resp. povinností sťažovateľa, ktorý je ako notár v zmysle § 39 ods. 1 Notárskeho poriadku, ako aj čl. 7 ods. 1 Etického kódexu notára povinný zachovávať mlčanlivosť (čím sa vo svojej podstate chráni súkromie dotknutého jednotlivca), a oprávnení a povinnosti finančnej polície, ktorá vykonáva kontrolu plnenia úloh vyplývajúcich zo zákona č. 367/2000 Z. z., považujúc za zrejmé, že boj proti praniu špinavých peňazí znamená aj zásah do historicky silne zakoreneného inštitútu profesijného tajomstva právnych profesionálov, doplniac, že v prerokúvanej veci išlo o kontrolu plnenia administratívnych povinností sťažovateľa.

Ústavný súd uviedol, že k prelomeniu ochrany súkromia vrátane dovoleného zásahu do povinnosti mlčanlivosti môže zo strany verejnej moci dôjsť iba celkom výnimočne, ak je to nevyhnutné a účel sledovaný verejným záujmom nie je možné dosiahnuť inak. Pri nedodržaní niektorej podmienky ide o zásah protiústavný. Preto ak právny poriadok pripúšťa prelom do tejto ochrany, uskutočňuje sa tak iba a výlučne v záujme ochrany demokratickej spoločnosti (napr. II. ÚS 28/96). Prípustný je preto zásah nevyhnutný, pričom v konkrétnom prípade je daná táto nevyhnutnosť všeobecným záujmom na ochrane

spoločnosti pred legalizáciou príjmov z trestnej činnosti (pred tzv. praním špinavých peňazí).

Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd pri výklade § 6 ods. 3 písm. d/ zákona č. 367/2000 Z. z., ako aj § 39 Notárskeho poriadku pre účely prerokovanej veci svoju povinnosť vyplývajúcu mu z čl. 152 ods. 4 ústavy nedodrжал a výklad tohto ustanovenia z hľadiska jeho ústavnej konformnosti nevykonával.

Podľa názoru ústavného súdu v prípade požiadavky finančnej polície sprístupniť notárske zápisnice bez ohľadu na ich subsumovateľnosť pod pojem obchodná operácia alebo neobvyklá obchodná operácia na účely preverenia či obsahujú, alebo neobsahujú záznamy o právnych úkonoch, ktoré by mohli byť neobvyklou obchodnou operáciou, a teda či si sťažovateľ ako povinná osoba plní povinnosti podľa zákona č. 367/2000 Z. z., ide o závažné vybočenie z medzí ustanovených ústavou.

Uvedený postup správnych orgánov potvrdený napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu v danej veci ústavný súd považoval za neudržateľný aj z hľadiska princípu legality podľa čl. 2 ods. 2 ústavy, v zmysle ktorého štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanovuje zákon.

Ústavný súd prisvedčil sťažovateľovi, že pri pozornom posúdení dôsledkov výkladu § 6 zákona č. 367/2000 Z. z. a § 39 Notárskeho poriadku, ku ktorému dospeli vo veci konajúce správne orgány (finančná polícia a ministerstvo vnútra), ako aj najvyšší súd, „sa vyjaví ich krajná nezlučiteľnosť s princípmi právneho štátu a ochranou práva na súkromie, garantovaného zo strany štátu jeho občanom“.

Ústavný súd dal do pozornosti, že zákon č. 367/2000 Z. z. neobsahuje legálnu definíciu viacerých právne významných pojmov, ktoré sám používa, a to aj pojmu obchodná operácia. Dňa 1. septembra 2008 nadobudol účinnosť zákon č. 297/2008 Z. z. o ochrane legalizácie príjmov z trestnej činnosti a financovaním terorizmu a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorý v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou (zákon č. 367/2000 Z. z.) okrem iného aj spresnil jednotlivé inštitúty zamerané na predchádzanie a odhaľovanie legalizácie príjmov a financovania terorizmu. Nová právna úprava jednoznačnejšie obsah povinností povinných osôb precizovala a časť povinnosti mlčanlivosti právnych profesionálov (advokátov a notárov) uprednostnila pred povinnosťou súčinnosti finančnej polícii.

Ústavný súd konštatoval, že pokiaľ najvyšší súd v dôsledku preferovania ústavne neudržateľného výkladu § 6 zákona č. 367/2000 Z. z. a jeho kolízie s § 39 Notárskeho poriadku aproboval nezákonný zásah ako ústavne-konformný, zaťažil tak napadnutý rozsudok najvyššieho súdu vadou arbitrárnosti, a porušil tak základné práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Uviedol, že bez potreby venovať sa aj ďalším námietkam sťažovateľa v súvislosti s namietaným porušením jeho v sťažnosti označených základných práv podľa ústavy a práva podľa Dohovoru bolo uvedené dostačujúce na vyslovenie, že napadnutý rozsudok najvyššieho súdu, ako aj postup, ktorý predchádzal jeho vydaniu, tak svojimi účinkami porušil základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, ktorých reálne uplatnenie, zabezpečenie a realizácia vylučujú takýto postup a rozhodnutie.

Ústavný súd Slovenskej republiky vyhodnotil sťažnosť sťažovateľa proti rozsudku najvyššieho súdu za dôvodnú, z ktorého dôvodu rozhodol tak, že napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a postupom predchádzajúcim jeho vydaniu došlo k porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, ako aj jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Rozsudok najvyššieho súdu zrušil (čl. 127 ods. 2 ústavy v spojení s § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde) a vrátil vec najvyššiemu súdu na ďalšie konanie [čl. 127 ods. 2 v spojení s § 56 ods. 3 písm. b/ zákona o ústavnom súde], v ktorom bude najvyšší súd viazaný právnymi názormi ústavného súdu vyslovenými v tomto náleze [§ 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde (bod 2 výroku tohto nálezu)].

Ústavný súd konštatoval, že úlohou najvyššieho súdu bude v ďalšom priebehu odvolacieho konania

rozhodnúť o odvolaní žalovaného správneho orgánu v konaní pred najvyšším súdom proti rozsudku krajského súdu č. k. 1 S 142/2011-80 z 10. apríla 2014 takým spôsobom, ktorý bude ústavne konformný a bude v súlade s právnymi názormi ústavného súdu vyslovenými v tomto náleze.

VI.

Konanie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky po vrátení veci Ústavným súdom Slovenskej republiky

Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok upravujúci v zmysle § 1 a) právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho a rozhodujúceho v správnom súdnictve, b) konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnictve.

Podľa ust. § 492 ods. 2 zák. č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok účinný od 01.07.2016 odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok - ďalej len „S.s.p.“) v intenciách názoru Ústavného súdu Slovenskej republiky vyjadreného v uvedenom náleze opätovne preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania žalovaného (§ 246c ods. 1 prvá veta O.s.p. a § 212 ods. 1 O.s.p. a § 492 ods. 2 S.s.p.), vyžadajúc si stanovisko účastníkov konania súdneho prieskumu, odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p., § 492 ods. 2 S.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 O.s.p. a s § 492 ods. 2 S.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

Žalobca predložil odvolaciemu súdu doplnujúce vyjadrenie k nadväznosti na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 14.02.2017, III. ÚS 566/2016 - 56.

V dôvodoch vyjadrenia poukázal na to, že predmetom tohto vyjadrenia je zohľadnenie právnych záverov Ústavného súdu Slovenskej republiky. Súčasne uviedol, že sa pridržiava svojho predchádzajúceho vyjadrenia z 05.06.2014.

Žalobca v argumentácii poukazom na skutkové okolnosti vyplývajúce zo súdneho spisu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis a poukazom na právnu úpravu ustanovenú v čl. 16 ods. 1, v čl. 19 ods. 2, 3, v čl. 22 ods. 1, 2 a v čl. 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a na právnu úpravu ustanovenú v § 6 ods. 1, 3, v § 7 ods. 6, 7 zákona č. 367/2000 Z.z. a v § 39 zákona č. 323/1992 Zb. uviedol, že pre zodpovedanie načrtnutých otázok je potrebné aplikovať a vyložiť tie právne predpisy, na podklade ktorých bola mu uložená pokuta, ako aj, že pre posúdenie, či žalobca svojím konaním porušil zákon bol najvyšší súd povinný vykonať vecný výklad ustanovení § 6 zákona č. 367/2000 Z.z. ako aj § 39 notárskeho poriadku, a na ich kolíziu poskytnúť uspokojivú odpoveď, zdôrazniac, že všetky štátne orgány majú ústavou určenú povinnosť uplatňovať právnu normu v súlade s ústavou (článok 152 ods. 4 ústavy/.

Žalobca vo svojej argumentácii predložil zhodnotenie prípadného zásahu z hľadiska jeho objektívnych dôsledkov vo vzťahu testu prípustnosti v intenciách rozhodovacej činnosti Európskeho súdu pre ľudské práva k výkladu čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej aj len Dohovor/, resp. aj Ústavným súdom Slovenskej republiky, posudzujúc zásah z hľadísk, či je možné zasiahnutú materiu vyhodnotiť ako spadajúcu do definície súkromného života, rodinného života, domova alebo korešpondencie, či došlo k zásahu v dôsledku činnosti orgánu verejnej moci, je tento príchiteľný štátu, či zásah je v súlade s právom (otázka legality/, či sa zásahom sleduje legitímny účel (otázka legitimacy/ a

či zásah je nevyhnutný v demokratickej spoločnosti, teda či je primeraný sledovanému cieľu (otázka proporcionality/.

Žalobca v danej súvislosti zdôraznil, že pokiaľ žalovaný vykonal taký výklad právnych predpisov, ktorý vedie k aprobovaniu nezákonného zásahu nezlučiteľného s požiadavkami ustanovenými v čl. 8 Dohovoru, ním vykonaný výklad nie je zlučiteľný s povinnosťou ústavne komfortného výkladu právnych predpisov a pokiaľ vedie k súdnemu aprobovaniu nezákonne uloženej sankcie žalobcovi, porušil tým žalovaný základné právo žalobcu na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ústavy, ako aj právo byť stíhaný bez zákonného základu podľa čl. 49 ústavy. Takéto porušenie základných práv žalobcu odôvodňuje zrušenie vytknutou vadou zaťaženého rozhodnutia, nakoľko iným spôsobom tento nezákonný zásah do práv žalobcu zhojiť nemožno. Pokiaľ žalovaný v odvolaní brojí proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, ktorým bolo jeho rozhodnutie zrušené, takéto odvolanie nie je dôvodné a napadnutý rozsudok hoci vychádzajúc aj z iných právnych dôvodov, je potrebné ako vecne správne potvrdiť.

Žalobca poukazom na záväzné právne názory Ústavného súdu Slovenskej republiky, vyslovené v uvedenom náleze ústavného súdu, ktoré citoval, uviedol, že zohľadňujúc záväzné právne názory ústavného súdu, ktorými sú tak všeobecné súdy ako aj správne orgány viazané (§ 56 ods. 6 zákona č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov), skutok, pre ktorý bola žalobcovi uložená pokuta, nie je protiprávnym konaním, čo bez ďalšieho vylučuje oprávnenosť jeho postihu a zákonnosť rozhodnutia o uložení pokuty za konanie, ktoré nie je správnym deliktom. V tomto prípade krajský súd vydal vecne správny rozsudok, kedy nezákonné rozhodnutia o uložení pokuty zrušil, aj keď z iných dôvodov, ako zistenie, že stíhaný skutok nie je protiprávnym konaním, čo však správnosť napadnutého rozsudku nemení.

Z obsahu administratívneho spisu odvolací súd v danej veci mal preukázať, že žalovaný správny orgán na základe rozkladu žalobcu rozhodnutím č. SLV-OLVS-103/2011 z 28. júla 2011 prvostupňové správne rozhodnutie č. PPZ-23-19/BOK-FP-II-2008 z 24. septembra 2008 zmenil tak, že žalobcovi sa ukladá pokuta vo výške 6.638,78 €, za porušenie povinností ustanovené v § 6 ods. 1 písm. a/ a § 6 ods. 3 písm. d/ zák. č. 367/2000 Z.z. na tom skutkovom základe, že ako povinná osoba podľa § 3 písm. g/ zákona od 15.01.2005 do 12.03.2008 nemal svoj program vlastnej činnosti zameranej proti legalizácii príjmov z trestnej činnosti vypracovaný v súlade s dikciou § 6 ods. 1 písm. a/ a tiež, že v rámci kontroly začatej 12. marca 2008 až do vydania rozhodnutia odmietal preukázať, akým spôsobom plní svoje povinnosti vyplývajúce zo zákona, a tiež ignorovaním požiadaviek spravodajskej jednotky finančnej polície neumožnil vykonanie kontroly plnenia povinností povinnej osoby v celom rozsahu, v dôsledku čoho neumožnil finančnej polícii plnenie jej úloh podľa § 10 písm. a/ zákona.

Žalobca žalobou podanou proti žalovanému sa domáhal preskúmania zákonnosti uvedeného správneho rozhodnutia súdom, žiadajúc krajský súd, aby napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V preskúmaní konaní, okrem ďalšieho, predovšetkým namietal, že pri výkone svojej činnosti notára je viazaný povinnosťou mlčanlivosti, majú za to, že pokuta mu bola uložená nedôvodne, pretože dodržiavanie povinností, ktoré mu ukladá Notársky poriadok, nemôže byť hodnotené ako porušenie povinností vyplývajúcich z iného všeobecne záväzného právneho predpisu.

Krajský súd rozsudkom č. k. 1S 142/2011-80 zo dňa 10. apríla 2014 žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného č. SLV-OLVS-103/2011 zo dňa 28. júla 2011 podľa § 250j ods. 2 písm. c/ O.s.p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Krajský súd vychádzajúc zo skutkových okolností vyplývajúcich z administratívneho spisu konštatoval, že viaceré výzvy zaslané žalobcovi boli bez konkrétnej špecifikácie na predloženie požadovaných listín oprávnenou osobou. Zároveň uviedol, že v danom prípade išlo o rozpor, kedy na jednej strane bolo potrebné chrániť záujmy štátu a zabezpečiť ochranu pred legalizáciou príjmov z trestnej činnosti, na strane druhej stála povinnosť notára ustanovená v zákone č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej

činnosti, ako aj v Etickom kódexe notára, zachovávať mlčanlivosť. Berúc na zreteľ, že notár ako dôverník svojho klienta je viazaný mlčanlivosťou, mal krajský súd za to, že notár nemôže využívať dôverné informácie v neprospech klienta a akúkoľvek dôvernú informáciu môže notár vyzradiť len so súhlasom klienta, alebo na jeho príkaz, pričom výnimku z povinnosti mlčanlivosti obsahuje Notársky poriadok.

Krajský súd v danej veci dospel k záveru, že žalovaný mal pred vydaním napadnutého rozhodnutia opätovne preskúmať skutkový stav a nie vychádzať len z doterajších skutkových okolností a dôkazov, nakoľko pri poskytovaní údajov od povinnej osoby musí existovať rovnováha medzi mlčanlivosťou notára za účelom ochrany klientov a záujmami štátu. Krajský súd žalovanému uložil povinnosť, aby opätovne vyzval žalobcu na súčinnosť, ozrejmil mu termín „obchodná operácia“ tak, aby žalobca požadované doklady povinnej osobe mohol poskytnúť a následne z vyplývajúcich záverov prehodnotil uloženú pokutu, majúť za to, že žalobca poskytoval súčinnosť žalovanému zaslanými požiadavkami na vysvetlenie termínu a bolo v jeho záujme požadované doklady, avšak bližšie špecifikované, poskytnúť.

Ústavný súd Slovenskej republiky v citovanom náleze sp. zn. III. ÚS 566/2016-56 z 14. februára 2017 vyslovil svoj právny názor k problematike, ktorá je predmetom súdneho prieskumu v danej veci, a tento jeho právny názor je pre prejednávany prípad záväzný.

Ústavný súd Slovenskej republiky za podstatnú pre rozhodnutie považoval otázku, či sa najvyšší súd v napadnutom konaní dostatočne zaoberal námietkou sťažovateľa - žalobcu, spočívajúcou v jeho tvrdení o nedostatočnej identifikácii rozsahu žiadosti (teda vymedzení predmetu kontroly) finančnej polície ako správneho orgánu o poskytnutie údajov a dokladov na účely preukázania splnenia povinnosti povinnej osoby podľa § 6 ods. 3 písm. d/ zákona č. 367/2000 Z. z., v dôsledku ktorej by sťažovateľ - žalobca, sprístupnil aj dokumenty a informácie, ktoré by ako povinná osoba nebol povinný sprístupniť podľa zákona č. 367/2000 Z. z., čím by sa dopustil porušenia povinnosti mlčanlivosti podľa Notárskeho poriadku, pretože na takéto dokumenty a informácie by sa nevzťahoval § 7 ods. 6 zákona č. 367/2000 Z. z..

Ústavný súd konštatoval, že v prerokúvanej veci došlo k stretu práv, resp. povinností sťažovateľa - žalobcu, ktorý je ako notár v zmysle § 39 ods. 1 Notárskeho poriadku, ako aj čl. 7 ods. 1 Etického kódexu notára povinný zachovávať mlčanlivosť (čím sa vo svojej podstate chráni súkromie dotknutého jednotlivca), a oprávnení a povinnosti finančnej polície, ktorá vykonáva kontrolu plnenia úloh vyplývajúcich zo zákona č. 367/2000 Z. z., považujúc za zrejmé, že boj proti praniu špinavých peňazí znamená aj zásah do historicky silne zakoreneného inštitútu profesijného tajomstva právnych profesionálov, doplniac, že prerokúvanej veci išlo o kontrolu plnenia administratívnych povinností sťažovateľa - žalobcu.

Ústavný súd tiež konštatoval, že k prelomeniu ochrany súkromia vrátane dovoleného zásahu do povinnosti mlčanlivosti môže zo strany verejnej moci dôjsť iba celkom výnimočne, ak je to nevyhnutné a účel sledovaný verejným záujmom nie je možné dosiahnuť inak. Pri nedodržaní niektorej podmienky ide o zásah protiústavný. Preto ak právny poriadok pripúšťa prelom do tejto ochrany, uskutočňuje sa tak iba a výlučne v záujme ochrany demokratickej spoločnosti (napr. II. ÚS 28/96). Prípustný je preto zásah nevyhnutný, pričom v konkrétnom prípade je daná táto nevyhnutnosť všeobecným záujmom na ochrane spoločnosti pred legalizáciou príjmov z trestnej činnosti (pred tzv. praním špinavých peňazí).

Podľa názoru ústavného súdu v prípade požiadavky finančnej polície sprístupniť notárske zápisnice bez ohľadu na ich subsumovateľnosť pod pojem obchodná operácia alebo neobvyklá obchodná operácia na účely preverenia či obsahujú, alebo neobsahujú záznamy o právnych úkonoch, ktoré by mohli byť neobvyklou obchodnou operáciou, a teda či si sťažovateľ - žalobca, ako povinná osoba plní povinnosti podľa zákona č. 367/2000 Z. z., ide o závažné vybočenie z medzí ustanovených ústavou.

Uvedený postup správnych orgánov potvrdený napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu v danej veci ústavný súd považoval za neudržateľný aj z hľadiska princípu legality podľa čl. 2 ods. 2 ústavy, v

zmysle ktorého štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanovuje zákon.

Ústavný súd prisvedčil sťažovateľovi - žalobcovi, že pri pozornom posúdení dôsledkov výkladu § 6 zákona č. 367/2000 Z. z. a § 39 Notárskeho poriadku, ku ktorému dospeli vo veci konajúce správne orgány (finančná polícia a ministerstvo vnútra), ako aj najvyšší súd, „sa vyjaví ich krajná nezlučiteľnosť s princípmi právneho štátu a ochranou práva na súkromie, garantovaného zo strany štátu jeho občanom“.

Ústavný súd upriamil pozornosť tiež na to, že zákon č. 367/2000 Z. z. neobsahuje legálnu definíciu viacerých právne významných pojmov, ktoré sám používa, a to aj pojmu obchodná operácia. Dňa 1. septembra 2008 nadobudol účinnosť zákon č. 297/2008 Z. z. o ochrane legalizácie príjmov z trestnej činnosti a financovaním terorizmu a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorý v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou (zákon č. 367/2000 Z. z.) okrem iného aj spresnil jednotlivé inštitúty zamerané na predchádzanie a odhaľovanie legalizácie príjmov a financovania terorizmu. Nová právna úprava jednoznačnejšie obsah povinností povinných osôb precizovala a časť povinnosti mlčanlivosti právnych profesionálov (advokátov a notárov) uprednostnila pred povinnosťou súčinnosti finančnej polície.

Vychádzajúc z uvedeného pokiaľ Ústavný súd Slovenskej republiky v citovanom náleze vyslovil svoj právny názor, že v prípade požiadavky finančnej polície sprístupniť notárske zápisnice bez ohľadu na ich subsumovateľnosť pod pojem obchodná operácia alebo neobvyklá obchodná operácia na účely preverenia či obsahujú, alebo neobsahujú záznamy o právnych úkonoch, ktoré by mohli byť neobvyklou obchodnou operáciou, a teda či si žalobca ako povinná osoba plní povinnosti podľa zákona č. 367/2000 Z. z., ide o závažné vybočenie z medzi ustanovených ústavou, ako aj, že pri pozornom posúdení dôsledkov výkladu § 6 zákona č. 367/2000 Z. z. a § 39 Notárskeho poriadku, ku ktorému dospeli vo veci konajúce správne orgány, ako aj najvyšší súd, „sa vyjaví ich krajná nezlučiteľnosť s princípmi právneho štátu a ochranou práva na súkromie, garantovaného zo strany štátu jeho občanom“, považujúc uvedený postup správnych orgánov potvrdený napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu v danej veci za neudržateľný aj z hľadiska princípu legality podľa čl. 2 ods. 2 ústavy, v zmysle ktorého štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanovuje zákon, tento právny názor ústavného súdu je v danej veci pre odvolací súd záväzný. Z uvedených dôvodov najvyšší súd v ďalšom konaní postupujúc v intenciách záverov ústavného súdu ustálil, že žalovaný správny orgán v predmetnej veci nepostupoval náležite v zmysle právnej úpravy na vec sa vzťahujúcej, keď zo skutkových okolností vyvodil nesprávny právny záver majúci za následok nezákonnosť preskúmaného rozhodnutia.

Vzhľadom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 219 ods. 1, s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a v spojení s § 492 ods. 2 S.s.p., potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodoval odvolací súd v zmysle ust. § 250k ods. 1, v spojení s § 246c ods. 1, s § 151 ods. 1, 2 a s § 224 ods. 1 O.s.p. a s § 492 ods. 2 S.s.p.. Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, napriek jeho úspechu v tomto konaní z dôvodu, že si ich výšku nevyčísľil v súlade s právnou úpravou ustanovenou v § 151 ods.1 O.s.p. v spojení s § 492 ods.2 S.s.p..

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1 .mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.